

[Henry Christensen.]

Om lovforslaget, som det foreligger, vil jeg dernæst gøre den enkelte bemærkning, at man jo nu er nået frem til en aftale om, at det nye forlig skulle have virkning fra den 1. januar 1965, og jeg forstår godt, hvad der kan have ført til det. Men der er en ting, jeg godt i denne forbindelse vil anføre over for den højtærede finansminister, og det er, at vi så igen står over for en beslutning, som jo unægtelig bringer kommunerne i nye vanskeligheder. De bliver nu utvivlsomt stillet over for på tilsvarende vis at skulle honorere krav om større udgifter, uden at de er i stand til at gennemføre den slags dækningslove, som finansministeren har et vist monopol på at få gennemført i en håndvending. Kommunerne har jo ikke en tilsvarende mulighed. Jeg tror nok, man må sige, at det ikke er hensynsfuldt over for kommunerne, og derfor vil jeg rette den henstilling til den højtærede finansminister, at også dette forhold må indgå i hans fremtidige behandling af den slags problemer, for det er ikke lige-gyldigt, hvordan vi behandler landets kommuner.

I tilslutning til, hvad det ærede medlem hr. Holger Eriksen sagde, vil jeg fremhæve, at det, det drejer sig om, er en vurdering af, i hvilket omfang statens medarbejdere, tjenestemændene, er kommet bagefter indtægtsudviklingen i det private erhvervsliv og i det øvrige samfund; jeg tror, det er helt nødvendigt, at vi får slået dette fast med 7 tommers søm. Jeg forstår, at det, man vil, er en ajourføring, foreløbig op til 1. april 1964, og der kan altså ikke herske nogen tvivl om, at dette betyder, at herudfra ikke kan rejses krav i den almindelige overenskomstsituation. Jeg beder finansministeren oplyse folketingsretten om, at man fra regeringens side under de forhandlinger, jeg har forstået man har ført og fortsat vil føre med erhvervsorganisationerne og arbejdsmarkedets organisationer, gør dette ganske klart. Det ville også berolige, om finans-

ministeren fra folketingsretten kunne sige, at arbejdsmarkedets organisationer forstår dette og accepterer det. Det vil være vigtigt, om landets finansminister kan sige dette til folketingsretten fra tingets egen talerstol.

Jeg skal slutte med at sige, at venstre kan tilsige en positiv, saglig og hurtig behandling, hvad dette lovforslag angår.

Langkilde: Det foreliggende lovforslag er resultatet af forhandlinger mellem tjenestemændene og finansministeren, forhandlingerne, som er endt i enighed. Dette indskrænker jo i realiteten folketingsretten indflydelse med hensyn til at acceptere eller forkaste dette resultat og i accepttilfælde til at fremskaffe de fornødne midler til dækning af de omkostninger, som er forbundet med forliget. Man kunne rejse det spørgsmål, om denne fremgangsmåde er helt tilfredsstillende også under en mindretalsregering. Jeg vil dog nøjes med at erklære mig tilfreds med, at sagen kommer til behandling i lovforslags form.

Det mest bemærkelsesværdige ved denne sag er dens økonomiske rækkevidde, for den drejer sig jo i øvrigt om det ganske enkle, at tjenestemændene skal have dækning for de krav, som de har erhvervet i tidsrummet, fra lønloven i 1958 blev vedtaget til 1. april 1964, krav, som ikke tidligere er blevet opfyldt. Opgørelsen af dette krav sker jo på grundlag af den lønudvikling, som er sket på det private arbejdsmarked i den omhandlede periode og i virkeligheden vel på grundlag af Arbejdsgiverforeningens lønstatistik. Det, der skal til behandling, er altså så at sige en ajourføring af lønningerne op til 1. april 1964. Der er ikke tale om nogen reel lønforbedring; der er intet her, som kan eller bør give grundlag for krav i det private arbejdsmarkedets overenskomstsituation. Det er mig magtpåliggende at understrege dette klart, fordi situationen, således som den uden tjenestemændenes skyld er kommet til at ligge, måske kan fremkalde misforståelser omkring dette spørgs-